

CSONTOS MÁRTA

A SZENT ÉS A PROFÁN

Mircea Eliade nyomán

Ne jöjj ide közelebb, vedd le a te saruidat
lábaidról, mert a hely a melyen állsz, szent föld.
(2 Móz 3:5)

*Most súlyos pillanatok ideje
jön, elhomályosult a
világtükör, sötétiséggel
harcol a Nap.*

*Már nem tudod megidézni
a transzcendenciát, hiába
tűzted ki a szent karót,
üszkös lett az égő áldozat.*

*Az erdő lombja leégett,
megtestesült a rendezetlenség,
a szakrális teret benyelte
a hiány, kivéreztetted égi vágyaidat.*

*Maholnap már nem leszel.
Tartanod kell a távolságot.
Kerted vérző rózsalugasában
rejtőzve gyűlölöd magad.*

*Az ősi föld szent jelei
lángolnak a talpad alatt,
értékeid panoptikuma zárva,
újraszületned itt már nem szabad.*

EGY KÓBOR MACSKÁHOZ

*Vagy te árva, senki tulajdona,
vagy te mindenkié, akinél ott
a falat, nehéz madárszárnyak
húznak feletted, s a szent ünnep
színpadán nem fénylenek neked
a csillagok, nem adnak éteri
meleget. Neked a szőnyeg az
idegen küszöb előtt túl hideg.
Az ezüstös decemberi levegőben
szeretnél inkább halálhozó
bagoly lenni egy távoli, temető-
kerti ágon, szeretnél tollpihe
lenni, mely megpihen végleg
a súlytalan némaságon.
Neked már mindegy, mennyi
ajtót ráz meg a fagyos szél téli
éjszakákon, elnémultak feletted
a madarak, itt maradtál küszöb-
lakó a befalazott kétségbeesésben,
itt maradt lenyomatod, mint
egy eltévedt sóhaj gyengülő lázadáson,
beteljesült rajtad az isteni harag.*